

A close-up portrait of a woman's face, focusing on her eyes and lips. She has a black braid on the left side of her head. Her eyes are closed, and she has gold shimmering eye makeup. Her lips are slightly parted, showing a pinkish-red lipstick. The background is plain white.

Danielle

Steel

*Veren
perintö*

WSOY

Danielle

Steel

Veren perintö

Suomentanut Marja Helanen

*Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki*

Englanninkielinen alkuteos
Legacy

© *Danielle Steel* 2010

Suomenkielinen laitos © *Marja Helanen ja WSOY* 2015

ISBN 978-951-0-40894-0

Painettu EU:ssa

Rakkaille lapsilleni
Beatrix, Trevor, Todd, Nick,
Sam, Victoria, Vanessa, Maxx ja Zara,
johtakoot kulkemanne polut aina unelmiinne,
rohkeuteen, vapauteen ja rauhaan.
Kunpa tekin löytäisitte innoittajaksenne
sukulaissielun, Wachiwin kaltaisen.

Kaikesta sydämestäni, koko rakkaudellani
Äiti/d.s.

1. luku

Brigitte

Edellisyönä alkanut sankka lumipyry sen kuin jatkui. Brigitte Nicholson istui pöytänsä ääressä Bostonin yliopiston hakijapalveluissa hakemuksia tarkastamassa. Muu henkilökunta oli käynyt ne läpi häntä ennen, mutta hän tahtoi hoitaa viimeisen silauksen itse varmistaakseen, ettei yhdestäkään hakemuksesta puuttunut mitään. Valinta oli käynnissä, ja kuuden viikon päästä hakijoille toimitettaisiin hyväksyvä tai kieltävä vastaus. Jotkut opiskelijakandidaatit olisivat pian haltioissaan, useimmilla olisi edessään sydänsuru. Oli rankkaa tietää, että heidän käsissään oli innokkaiden nuorten ihmisten elämä ja tulevaisuus. Hakemusten läpikäyminen oli Brigitten kiireisintä työaikaa, ja vaikka lautakunta hoiti valinnan viime kädessä, hänen tehtävänään oli tarkistaa hakemukset ja suorittaa tarpeen tullen opiskelijoiden yksittäiset haastattelut ja liittää sitten muistiinpanonsa ja kommenttinsa hakemukseen. Kouluarvosanat, testitulokset, opettajien suositukset sekä hakijan harrastukset vapaa-ajalla ja urheilun parissa vaikuttivat kuitenkin suuresti päätökseen ja kertoivat, oliko hakija kenties koululle eduksi. Brigitteä nuo päätökset aina painoivat. Hän kävi tarkasti läpi kaiken saamansa materiaalin, ja viimeiseksi hänen oli ajateltava, mikä oli parhaaksi koululle, ei opiskelijoille. Hän oli tottunut kymmeneen puheluihin ja sähköposteihin, joita tuli koulujen huolestuneilta opinto-ohjaajilta näiden yrittäessä tehdä kaikkensa oppilaittensa hyväksi. Brigitte oli ylpeä omasta yhteydestään Bostonin yliopistoon. Hän

suorastaan hämmästeli sitä, että oli työskennellyt hakijapalveluissa kymmenen vuotta. Aika oli kiitänyt vilauksessa. Brigitte oli laitoksen nokkimisjärjestyksessä kolmannella sijalla, ja hän oli kieltäytynyt monet kerrat ylennyksestä. Hän oli tyytyväinen asemaansa eikä ollut koskaan ollut järin kunnianhimoinen.

Brigitte oli tullut 28-vuotiaana Bostonin yliopistoon suorittaakseen maisterin tutkinnon antropologiassa. Hän oli ollut erinäisissä hanttihommissa collegeopintojen jälkeen ja työskennellyt kaksi vuotta naisten turvakodissa Perussa ja vuoden Guatemalassa ja reissannut vielä vuoden Intiassa ja Euroopassa. Hän oli suorittanut New Yorkin Columbian yliopistossa kandidaatin tutkinnon antropologiasta sivuaineenaan nais- ja sukupuolitutkimus. Kehitysmaiden naisten ahdinko oli aina ollut hänen sydäntään lähellä. Brigitte oli mennyt töihin yliopiston opintotoimistoon ja aikonut viipyä siellä vain sen aikaa, että saisi tutkintonsa valmiiksi. Hän oli aikonut mennä sen jälkeen vuodeksi Afganistaniin, mutta olikin jäänyt aloilleen. Niin kävi monelle yliopistossa työskentelevälle opiskelijalle. Brigitte oli oppinut rakastamaan yliopiston mukavaa, turvallista ja suojattua tunnelmaa, ja heti maisterin tutkintonsa jälkeen hän oli aloittanut tohtoriopinnot. Akateeminen maailma oli koukuttava ja turvaisea. Se tarjosi myös älyllisiä haasteita ja innoitti hankkimaan tietoa ja tutkintoja. Sinne oli helppo piiloutua todelliselta maailmalta ja sen vaatimuksilta. Se oli tutkijoitten ja nuorten suo- jasatama. Brigitte ei aivan rakastanut työtään hakijapalveluissa, mutta piti siitä kovasti. Hän tunsii olevansa hyödyksi ja saavansa jotain aikaan. Hän oli omistautunut auttamaan oikeanlaisia opiskelijoita pääsemään kouluun.

Yliopistossa oli runsaat kuusitoistatuhatta tutkintoon tähtäävää opiskelijaa, ja sinne tuli joka vuosi yli kolmekymmentätuhatta hakemusta. Osa hakijoista karsittiin riittämättömien testitulosten tai arvosanojen takia, mutta mitä pienemmäksi kellovöllisten hakijoiden määrä kävi, sitä tiukemmin Brigitte keskittyi

prosessiin. Hän hoiti työnsä aina tunnollisesti. Hän ei ollut vielä suorittanut tohtorin tutkintoaan, vaan ahersi edelleen sen kimpussa ja suoritti kurssin tai pari joka lukukausi. Hän oli 38-vuotias ja tyytyväinen elämäänsä. Viimeiset seitsemän vuotta hän oli myös kirjoittanut kirjaa, kattavaa selvitystä äänestämistä ja naisten oikeuksista ympäri maailmaa. Maisterin opinnoissaan hän oli kirjoittanut aiheesta lukuisia tutkielmia.

Brigitte esitti tutkimuksessaan, että se, miten maa suhtautui naisten äänioikeuteen, määrätti koko kansakunnan. Hänen mielestään äänestäminen oli elintärkeää naisten oikeuksille. Kollegat, jotka olivat lukeneet hänen tähänastisen tekstinsä, vaikuttivat hänen selkeydestään, mutta heille ei ollut yllätys, että hän paneutui tutkimukseensa niin perusteellisesti ja uutterasti. Työtä jopa kritisoitiin siitä, että toisinaan hän keskittyi siinä määrin nippelitietoihin, että kokonaiskuva hämärtyi. Brigittellä oli taipumus juuttua yksityiskohtiin.

Brigitte oli ystävällinen ja kiltti, luotettava ja vastuuntuntoinen, huolehtivainen, tavattoman ahkera ja perusteellinen kaikessa mihin ryhtyi. Hänen paras ystävänsä Amy Lewis moitti hänessä vain sitä, yleensä kasvokkain, että häneltä puuttui intohimo. Brigitte älyllisti kaiken ja seurasi ennemmin aivojaan kuin sydäntään. Brigitten mielestä intohimo sellaisena kuin Amy sen käsitti, oli heikkous, ei hyvä piirre, jotain vaarallista. Se sai ihmisen kadottamaan perspektiivin ja päämäärän. Brigitte pysyi mielellusti kurssissa ja piti määränpäätänsä näkyvissä.

Hän ei halunnut keikuttaa venettä eikä ottaa riskejä missään asiassa. Riskeeraaminen ei kuulunut hänen tyyliinsä. Hän oli henkilö, johon voi luottaa, ei sellainen, joka toimii hetken mielijohteesta. Hän itse myönsi auliisti, että hän teki päätöksiä hitaasti ja punnitsi asian kaikilta kanteilta.

Brigitte arvioi kirjansa olevan puolimaissa. Hän aikoi panna työhönsä vauhtia ja saada teoksensa valmiiksi viidessä vuodessa, samoihin aikoihin kun suorittaisi tohtorin tutkintonsa.

Kaksitoista vuotta niin tärkeän aiheen parissa tuntui hänestä ihan kohtuulliselta, hänhän oli samalla kokopäivätoisissa ja suoritti tohtoriopintojen kursseja. Hänellä ei ollut mikään hoppu. Hän oli todennut, että jos hän saisi tohtorin tutkintonsa ja kirjansa valmiiksi ennen kuin täyttäisi 43 vuotta, hän olisi tyytyväinen. Hänen vakaa, hetyvätön ja rauhallinen asenteensa oli tehdä hänen ystävänsä Amyn joskus hulluksi. Brigitte ei ollut mikään kaahari, hän inhosi muutoksia. Amyn mielestä hänen olisi pitänyt elää täysillä ja kokeilla kaikenlaista paljon spontaanimmmin. Amy oli koulutukseltaan avioliitto- ja perheneuvoja ja sosiaalityöntekijä. Hän johti yliopiston opiskelijoiden neuvonta- ja tukipalveluita ja jakoi myös Brigittelle auliisti neuvojaan ja mielipiteitään. He olivat täydelliset vastakohtat ja silti parhaat ystävät. Amy hoiti kaiken tunteeseen, älyyn, siinä missä ammattiinkin liittyvän hurjaa vauhtia.

Brigitte oli pitkä ja laiha, lähes kulmikas. Hänellä oli sysimustat hiukset, tummat silmät, korkeat poskipäät ja oliivinhoitoinen iho. Hän olisi ulkonäkönsä puolesta voinut olla Lähi-idästä tai Italiasta, mutta hänen sukujuurensa olivat Irlannista ja Ranskasta. Pikimustat hiukset olivat perua isän irlantilaiselta suvulta. Amy taas oli pieni blondi, jolla oli taipumus lihoa, jollei hän harrastanut liikuntaa. Hänessä oli kaikki se elämäninto, jonka hän väitti Brigittestä puuttuvan. Brigitte syytti ystävänsä ylisuoritajaksi, jonka keskittymiskyky oli kirpun tasoa. Kumpikin tiesi, ettei se pitänyt paikkaansa. Amy kuitenkin haali jatkuvasti uusia projekteja ja hoiti leikiten monta asiaa samanaikaisesti. Brigitte oli ponnistellut yhden laajan teoksen kimpussa, mutta Amy oli julkaissut samaan aikaan kolme tietokirjaa lastenkasvatuksesta. Hänellä oli kaksi omaa lasta, vaikkei hän ollut naimisissa. Harrastettuaan monta vuotta surkeita suhteita itseään nuorempien jatko-opiskelijoiden tai ukkomiesprofessorien kanssa hän oli nelikymmenvuotispäivänään mennyt spermapankkiin. Amyllä oli nyt 44-vuotiaana kaksi poikaa, toinen vuoden, toinen kolmen

vuoden vanha, ja he tekivät hänet onnellisen hulluksi. Hän jaksosi motkottaa Brigittelle, että tämän oli aika alkaa hankkia omia lapsia. Amy muistutti, että 38-vuotiaalla Brigittellä ei ollut aikaa haaskattavaksi ja että hänen munasolunsa vanhenivat alta aikayksikön. Brigitte suhtautui asiaan paljon huolettomammin eikä surrut. Nykytiede mahdollisti hedelmöityksen paljon vanhemmalla iällä kuin hänen äitinsä aikaan. Hän oli luottavainen eikä piitannut Amyn synkistellessä, että hän lykkäsi äitiyttä liian pitkälle.

Brigitte tiesi, että hän hankkisi vielä joskus lapsia ja sangen todennäköisesti menisi naimisiin Tedin kanssa, vaikka he eivät koskaan puhuneetkaan asiasta. Jokin akatemian suojatussa at mosfäärissä sai ainakin Brigitten uskomaan ikuiseen nuoruuteen. Amy havahdutti hänet todellisuuteen toteamalla heidän olevan keski-ikäisiä. Sitä oli mahdotonta uskoa heistä kummas-takaan. Kumpikaan ei näyttänyt ikäiseltään eikä tuntenut itseään niin vanhaksi. Ted Weiss, Brigitten poikaystävä kuuden vuoden ajalta, oli häntä kolme vuotta nuorempi. 35-vuotias Ted näytti ja vaikutti nuorukaiselta ja käyttäytyikin siihen malliin. Hän oli opiskellut arkeologiaa Harvardissa, suorittanut tohtorin tutkin-non Bostonin yliopistossa ja työskennellyt yliopiston arkeolo-gian laitoksella viimeiset kuusi vuotta. Ted unelmoi omasta kai-vauspaikasta. Bostonin yliopistolla oli useita ympäri maailmaa: Egyptissä, Turkissa, Pakistanissa, Kiinassa, Kreikassa, Espanjassa ja Guatemalassa. Ted oli käynyt niistä jokaisessa ainakin kerran yliopistotyönsä aikana. Brigitte ei ollut koskaan mennyt mukaan. Hän oli syventynyt Tedin poissa ollessa oman kirjansa tutkimus-työhön. Enää häntä ei kiinnostanut matkustaminen lainkaan niin paljon kuin heti collegen jälkeen. Nykyään hän viihtyi kotona.

Brigitten ja Tedin suhde oli onnellinen. He asuivat omissa asunnoissaan lähellä toisiaan ja viettivät viikonloput yhdessä, yleensä Tedin kotona, koska se oli isompi. Ted kokkasi, Brigitte ei. He viettivät iltaa usein Tedin jatko-opiskelijoiden kanssa, var-

sinkin sellaisten, jotka suorittivat Brigitten tapaan tohtorin tutkintoaan. He tapasivat myös laitostensa professoreja. Kumpikin rakasti akateemista elämää, vaikka Brigitten työ opintotoimistossa ei ollutkaan varsinaista tutkimusta. Heidän yhteinen elämänsä sopi heille loistavasti. Siinä vallitsi harras omistautuminen opinnoille, ja kumpikin heistä myönsi, etteivät he yleensä poikenneet paljonkaan opiskelijoista. Heillä oli kyltymätön tiedonjano, ja he rakastivat intellektuellien maailmaa. Kuten kaikissa yliopistoissa, heidänkin opinahjossaan oli tavanomaiset pikkuskaandaalinsa, syrjähyppynsä ja kateudenpuuskansa, mutta kaiken kaikkiaan kumpikin nautti akateemisesta elämästä. Heillä oli paljon yhteistä.

Brigitte saattoi kuvitella itsensä Tedin vaimoksi, vaikkei osanutkaan sanoa, milloin se aika koittaisi. Hän otaksui, että Ted kosisi häntä jonain päivänä. Heillä ei ollut mitään syytä mennä vielä naimisiin, koska kummallakaan ei ollut vauvakuumetta. Joskus sitten, ei vielä. Kumpikin tunsii olevansa liian nuori muuhun kuin heidän tämänhetkiseen elämäänsä. Brigitten äiti lausui usein ääneen samat huolet kuin Amy ja muistutti, ettei tytär siitä yhtään nuorentuisi. Brigitte nauroi heille kummallekin ja sanoi, ettei hänellä ollut mikään tarve laittaa Tedille palloa jalkaan, mihinkäs Ted menisi. Siihen Amy aina vastasi kyynisesti: »Ei sitä koskaan tiedä.» Amyn omat huonot mieskokemukset värittivät hänen suhtautumistaan. Hän oli jokseenkin varma, että useimmat miehet tuottaisivat pettymyksen. Hänen oli silti pakko myöntää, että Ted oli tosi suloinen tyyppi, jossa ei ollut häijyyden häivääkään.

Brigitte tunnusti avoimesti rakastavansa Tediä, mutta siitä asiasta he eivät juuri puhuneet, eivät myöskään tulevaisuudesta. He elivät nykyhetkessä. Kumpikin oli täysin tyytyväinen asumaan arkena yksikseen, ja heidän yhteiset viikonloppunsa olivat aina rentouttavia ja hauskoja. He eivät riidelleet koskaan eivätkä olleet monestakaan asiasta eri mieltä. Heillä meni oikein

mukavasti. Kaikki Brigitten elämässä sujui vakaasti: työ ja suhde Tediin, kirjakin edistyi hitaasti mutta soljuvasti, ja sen julkaisisi sitten aikanaan yliopiston kirjapaino.

Amyn mielestä Brigitten elämä ei ollut jännittävää, mutta Brigitte rakasti kaikkea siinä, ja se sopi hänelle mainiosti. Hän ei tarvinnut eikä halunnut jännitystä elämäänsä, ja kun hän ajatteli kaukaista tulevaisuutta, hän tiesi kyllä, minne se johtaisi. Hänen elämällään oli suunta eteenpäin, joskaan vauhti ei ollut hirmuinen, samaan tyyliin kuin hänen tohtorin opinnoillaan ja kirjallaan. Se riitti hänelle. Se oli matka. Hänellä ei ollut mikään kiire päästä määränpäähensä tai tehdä hätäkohtia päätöksiä. Äidin ja Amyn kyynisyydestä, huolista ja kaameista varoituksista huolimatta Brigitte ei jaksanut huolestua.

»Kenen elämän sinä tänään turmelet?» Amy huikkasi leveästi hymyillen ilmaantuessaan Brigitten huoneen ovensuuhun.

»Olipa rumasti sanottu!» Brigitte vastasi ja yritti näyttää tiukalta. »Päinvastoin, minähän varmistan, että hakijat toimittavat meille kaikki asianmukaiset tiedot.»

»Juu, jotta sinä voit hylätä ne. Lapsiparat. Muistan vieläkin, kun niitä kauheita kirjeitä tuli. 'Meihin teki suuren vaikutuksen viimeisen vuotesi työskentely, mutta emme millään tajua, mitä hittoa sinä lorvit koko edellisvuoden! Olitko päissäsi vai huumeissa vai vain uskomattoman laiska? Toivotamme sinulle kaikkea hyvää tulevissa pyrkimyksissäsi jossain muualla kuin meidän koulussamme...' Hitsi, itkin joka kerta, kun sain sellaisen kirjeen, ja niin itki äitikin. Hän päätteli, että minä päätyisin töihin McDonald'sille, ei hullumpi homma, mutta hän toivoi silti minusta lääkäriä. Meni vuosia, ennen kuin hän antoi minulle anteeksi, että olin 'vain' sosiaalityöntekijä.» Amy ei ollut voinut menestyä niin huonosti kuin väitti toiseksi viimeisenä vuotenaan, koska hän oli opiskellut Brownissa ja suorittanut sitten maisterin tutkinnon Stanfordissa ja sosiaalityöntekijän tutkinnon New Yorkissa Columbian yliopiston sosiaalityön laitoksella.

Bostonin yliopistossa oltiin akateemisia snobeja. Akatemian maailmassa oli todella tärkeää, mistä hankki arvosanansa, yhtä tärkeää kuin myöhempi tutkielmien julkaisutiheys. Jos Brigitte olisi opettanut siellä, hän ei olisi voinut viivyttellä kirjansa parissa seitsemää vuotta, vaan olisi joutunut julkaisemaan nopeammin. Häntä olisi painostettu paljon enemmän, mistä syystä hän oli ilomielin töissä hakijapalveluissa. Hänellä ei ollut kilpailuhenkeä, jota professori tarvitsi pärjätäkseen. Amy piti aloitteleville opiskelijoille psykologian kurssia ja johti neuvonta- ja tukitoimistoa ja suoriutui kummastakin työstä hyvin. Hän vei lapsensa kampuksen päiväkotiin siksi aikaa kun oli töissä. Hän myös rakasti ylipäätään nuoria, opiskelijoitaan varsinkin. Amy järjesti Bostonin yliopistoon ensimmäisen päivystysnumeron itsemurhaa harkitseville menetettyään liian monta opiskelijaa neuvonnan varhaisvuosina. Itsemurhat olivat yleisiä kaikissa yliopistoissa, huolestuttava epidemia. Brigitte ei pitänyt letkautuksesta, että hän muka turmeli nuorten elämän hylätessään Bostonin yliopistoon pyrkijöitä. Hän inhosi koko ajatusta. Amyn mielipiteet osuivat tuttuun tapaan suoraan asian ytimeen, ja hän laukoi niitä sumeilematta. Amy ei kaunistellut mitään. Brigitte oli aina varovaisempi ja diplomaattisempi sanoissaan ja puhetyylissään. Amy lähestyi kollegoitaan ja ystäviään suoraan ja haastavasti.

»Mitä te muuten teette tänä iltana?» Amy kysyi paljonpuhuvasti ja käpertyi istumaan tuoliin Brigitten pöydän toiselle puolelle.

»Tänä iltana? Miten niin? Onko nyt jokin merkkipäivä?» Brigitte näytti hölmistyneeltä, ja Amy pyöritti silmiään.

»Pitäisi olla, jos on seurustellut miehen kanssa kuusi vuotta. Olet ihan toivoton. Nyt on Valentinuksen päivä, herran pieksut! Kai tiedät: sydämiä, kukkasia, suklaata, kihlasormuksia, kosintoja, mahtavaa seksiä, hempeää musiikkia, kynttilänvaloa. Etkö mene ulos Tedin kanssa?» Amy näytti olevan pahoillaan Brigitten puolesta. Omista kiville karahtaneista suhteistaan huoli-

matta Amy rakasti romantiikkaa. Vaikka Ted ja Brigitte olivat suomalaisia yhdessä, Amystä aina tuntui, ettei heillä ollut tarpeeksi romanttista. He olivat vieläkin kuin deittailevia lukiolaisia eivätkä yli kolmekymppisiä, jotka suunnittelivat tulevaisuuttaan. Amy oli huolissaan ystävästään. Hän pelkäsi, että tältä lipuisivat sivu suun elämän tärkeät asiat. Kuten sitoutuminen, avioituminen, lasten hankkiminen.

»Meiltä kummaltakin taisi päästä unohtumaan», Brigitte tunnusti nolona Valentinuksen päivästä. »Ted rustaa tutkielmaa, ja minä olen hukkua hakemuksiin. On enää kuusi viikkoa aikaa hoitaa homma. Ja minun pitää kirjoittaa vielä kurseille kaksi esettä. Kaiken lisäksi sataa lunta. On kurja ilta lähteä ulos.»

»Jääkää sitten kotiin ja juhlikaa sängyssä. Ehkä Ted kosii sinua tänä iltana», Amy sanoi toiveikkaana, ja Brigitte nauroi ääneen.

»Juupa juu, kun tutkielma pitää saada valmiiksi perjantaiksi. Ted varmaan soittaa minulle myöhemmin, kyllä me jotain keksitään. Kiinalaista kotiinkantoruookia tai sitten sushia. Isokin juttu.»

»Pitäisi olla», Amy motkotti. »En halua, että sinusta jää tällainen vanhapiika.»

»Ei jää, eikä sinustakaan. Me olemme naimattomia naisia. Se on nykyään tavattoman arvostettu asema. Sitä pidetään valintana, ei koettelemuksena, ja meitäkin vanhemmat ihmiset menevät naimisiin ja saavat lapsia.»

»Joo, Raamatun Saara kenties. Miten vanha hän oli? Kai 97-vuotias tullessaan äidiksi. Nykyään sitä pidetään vähän normaalitylastoista poikkeavana. Taidettiin pitää siihenkin aikaan. Ja hän oli naimisissa.» Amy katsoi ystävänsä tietävän näköisenä, ja Brigitte nauroi.

»Sinulla on pakkomielleitä, ainakin minun asioistani. Et itsekään ravaa hulluna ympäriinsä päästäksesi naimisiin. Miksi minun pitäisi? Kaiken lisäksi Ted ja minä olemme täysin onnellisia näinkin. Kukaan ei enää ryntää vihille. Mikä siinä on niin ihmeellistä?» Brigitteä ei näyttänyt asia huolettavan.

»Kun on kulunut kuusi vuotta, voidaan tuskin puhua ryntäämisestä. Pikemminkin normaalista käytöksestä. Tuossa tuokiossa sinä olet 45-vuotias tai viisikymppinen, ja kaikki on sinun kohdaltasi ohi. Munasolusi ovat esihistoriallisia jäännöksiä, ja Ted voi laatia niistä arkeologisen tutkielman.» Amy laskee leikkiä, mutta oli tosissaan. »Ehkä sinun pitäisi kosaista häntä.»

»Älä höpsi. Meillä on yllin kyllin aikaa miettiä sellaista. Minä haluan kaiken kukkuraksi kirjoittaa ensin kirjani ja väitellä. Haluan olla tohtori, kun menen naimisiin.»

»Pidä sitten kiirettä. Te kaksi olette tämän planeetan hitaimmat ihmiset. Luulette pysyvänne nuorina iät ja ajat. Jaa-a, minulla on teille huonoja uutisia. Kroppa sen tietää. Sinun pitää ainakin miettiä naimisiinmenoa ja lasten hankkimista.»

»Teen niin, vuoden tai parin päästä. Mitä sinä muuten teet tänä iltana?» Brigitte tiesi, että Amy ei ollut käynyt edes trefeillä sen jälkeen, kun neljä vuotta sitten alkoi odottaa esikoistaan. Hän oli täysin sidoksissa lapsiinsa, eikä hänellä ollut sen koommin ollut juuri minkäänlaista seuraelämää. Hänen aikansa meni työntekoon ja omien poikien kanssa peuhaamiseen. Amy halusi Brigittenkin kokevan samanlaisen täyttymyksen ja onnen. Tedistä tulisi mahtava isä, siitä he kumpikin olivat yhtä mieltä. Opiskelijat jumaloivat Tediä. Hän oli lämmin, kiltti ja fiksu, kaikkea, mitä nainen voi miehestä toivoa. Sen tähden Brigitte häntä rakastikin, kuten kaikki muutkin. Ted oli läpeensä mukava tyyppi.

»Minulla on kuumat treffit poikieni kanssa», Amy tunnusti. »Meillä on pizzeria päivälliseksi, ja pojat ovat umpiunnessa ennen seitsemää, joten minä voin katsella televisiota ja sammua kymmeneltä. Ei ihan täydellinen Valentinuksen päivä, mutta kelpaa minulle.» Amy hymyili tyytyväisenä noustessaan seisomaan. Hän tapaisi työhuoneessaan opiskelijan, jonka uusien opiskelijoiden ohjaaja oli neuvonut hänen puheilleen. Poika oli ulkomaalainen, ensimmäistä kertaa kaukana kotoa ja pahasti ma-

sentunut. Amy ounasteli avustajan puheista, että hän joutuisi lähettämään pojan opiskelijoitten terveydenhuoltoon hakemaan lääkkeitä. Hän halusi kuitenkin puhua ensin pojan kanssa. Hän tapasi sellaisia nuoria kaiken päivää ja oli omistautunut työlleen, samalla lailla kuin Brigitte omalleen.

»Kuulostaa hyvältä», Brigitte totesi. »Keksin myöhemmin jottain tekemistä Tedin kanssa ja muistutan häntä, jos hän on unohtanut. Ehkä hän vain oletti, että me menisimme syömään yhdessä.» Niin kävi toisinaan kummallekin. Heidän suhteensa toimi ilman sen kummempaa ohjailua. Kuuden vuoden jälkeen Brigitte uskoi heidän pysyvän ikuisesti yhdessä. Ei ollut mitään syytä, mikseivät pysyisi. Ei sitä tarvinnut ääneen sanoa tai kiiven hakata. He molemmat olivat onnellisia näin, sanoipa Amy tai Brigitten äiti mitä tahansa. Tämä toimi. Sana *mukava* määrittäi hyvin heidän suhteensa, vaikka Amy olikin sitä mieltä, että he kaipasivat lisää romantiikkaa tai intohimoa. Brigitte ei ajatellut niin, eikä Tedkään. He olivat rentoja ihmisiä, joilla ei ollut mitään tarvetta tehdä horjumattomia tulevaisuudensuunnitelmia tai selvittää kaikkea etukäteen.

Kuinka ollakaan, Ted soitti Brigittelle kymmenen minuuttia sen jälkeen, kun Amy oli lähtenyt huoneesta. Ted kuulosti vai-vautuneelta, hätäiseltä ja hieman hengästyneeltä, mikä oli epätavallista. Hän oli leppoisa mies, joka harvoin hermostui.

»Onko kaikki hyvin?» Brigitte kysyi huolestuneena. »Onko jokin vinossa?»

»Ei, on vain vähän hässäkkää. Täällä on tänään meneillään monenlaista. Nähdäänkö päivällisellä?» Kun Ted sanoi noin, hän tarkoitti kotia. Hän halusi piipahtaa Brigitten luona töitten jälkeen. Brigitte tiesi heidän keskustelujensa kuviot. Hän tiesi, mitä Ted tarkoitti.

»Totta kai.» Brigitte hymyili Tedin ehdotukselle. Ted oli sittenkin muistanut. »Amy muistutti äsken, että tänään on Valentinuksen päivä. Olin ihan unohtanut.»

»Voi hemmetti, niin minäkin. Anteeksi, Brig. Haluatko lähteä ulos?»

»Ihan miten vain. Jään mielelläni kotiinkin, varsinkin tällä säällä.» Lumentulo oli lisääntynyt. Maassa oli jo kolmenkymmenen sentin hanki. Autoilu ei olisi helppoa.

»Haluan juhlia kanssasi tänä iltana yhtä juttua. Miten olisi varhainen päivällinen Luigin ravintolassa? Voit jäädä yöksi minun luokseni, jos tahdot.» Sellaista tarjousta Ted harvoin teki arkena, eikä tehnyt Brigittekään. Kumpikin halusi aloittaa päivänsä aikaisin omassa tutussa ympäristössä. Yleensä vain viikonloppuyöt vietettiin yhdessä.

»Mitä me juhlimme?» Brigitte kysyi hieman ihmeissään. Hän erotti Tedin äänestä innostuksen, vaikka tämä yritti kuulostaa tyyneltä. Brigitte vaistosi senkin.

»En tahdo pilata yllätystä. Haluan kertoa sen nokikkain. Jutelaaan siitä päivällisellä.»

»Saitko laitoksella ylennyksen?» Brigitte ei kestänyt jännitystä. Ted nauroi vastaukseksi kuin ainakin mies, joka hautoi salaisuutta tai suunnitelmaa. Se ei ollut lainkaan Tedin tapaista, ja Brigitteä vähän hermostutti. Mitä jos Amy oli oikeassa, ja Ted käyttäisi Valentinuksen päivää hyväkseen ja kosisi? Samassa Brigiten sydän ja mieli jo myllersivät, ja häntä pelotti.

»Jotain paljon tärkeämpää. Voitko tulla taksilla? Tavataan ravintolassa. Eihän se ole kovin romanttinen tapa aloittaa Valentinuksen päivää, mutta minun on pysyttävä toimistolla päivälliseen saakka.» Ted kuulosti anteeksipyytävältä.

»Sopiihan se. Tavataan siellä», Brigitte vastasi ääni väristen.

»Rakastan sinua», Ted henkäisi puhelimeen ennen kuin lopetti puhelun. Brigitte mykistyi. Ted sanoi harvoin noin muualla kuin vuoteessa. Mahtoivatko Amyn häntä koskevat toiveet sittenkin toteutua? Sitä ajatellessaan Brigitte joutui paniikkiin. Hän ei ollut ollenkaan varma, oliko valmis kosintaan. Hänestä melkein tuntui, ettei hän ollut, mutta oli varsin mahdollista, että

Ted kosisi. Puolen tunnin kuluttua Brigitte kuljeksi Amyn huoneeseen huolestuneen näköisenä. Hän seiso i ovella ystäväänsä tuijottaen. Amyn ja koti-ikävää potevan uuden opiskelijan tapaaminen oli juuri päättynyt, ja Amy oli lähettänyt nuorukaisen psykiatrin puheille.

»Sinä taisit olla pahanilmanlintu», Brigitte sanoi tuskaisen näköisenä. Hän meni Amyn huoneeseen ja istuutui tuoliin.

»Miten niin?» Amy oli ymmällään.

»Ted soitti juuri ja pyysi minut päivälliselle. Hän sanoi, että hänellä on minulle yllätys, jokin ylennystäkin isompi juttu. Hän kuulosti yhtä hermostuneelta kuin miltä minusta nyt tuntuu. Jestas, luulen, että hän aikoo kosia. Minua taitaa oksettaa.»

»Hallelujaa, jo on aikakin! Toisella teistä on sentään vähän järkeä. Kuule, kuusi vuotta lähes yhteiselo on kyllin pitkä aika. Te kaksi tulette keskenänne paremmin toimeen kuin yksikään minun tuntemani aviopari. Siitä tulee mahtavaa!»

»Emme me asu yhdessä», Brigitte oikaisi. »Vietämme viikonlopun yhdessä.»

»Miten kauan haluat jatkaa niin? Toiset kuusi vuotta, kenties? Kymmenen? Jos Ted aikoo kosia, hän on oikeilla jäljillä. Elämä on lyhyt. Ette voi viettää sitä loputtomiin pattitilanteessa.»

»Miksi emme? Meillä sellainen toimii.»

»Ehkei sittenkään. Kuulostaa siltä, että Ted tahtoo enemmän, ja niin hänen pitäisikin tahtoa. Niin sinunkin.»

»Tahdonhan minä, mutten tiedä, haluanko sitä juuri nyt. Miksi keinuttaa venettä? 'Ehjää ei kannata korjata', kuten sanonta kuuluu. Meidän järjestelymme on täydellinen tällaisena.»

»Siitä tulee vielä täydellisempi, jos te sitoudutte toisiinne kunnonlla. Voitte rakentaa yhdessä jotain: elämän, perheen. Ette te voi leikkiä ikuisesti opiskelijoita. Liian monet tekevät niin akateemisessa maailmassa. Huijaamme itsemme uskomaan, että mekin olemme nuoria, vaikkemme ole. Jonain päivänä sitä sitten ha vahtuu huomaamaan, että onkin vanha ja että elämä on lipunut

ohi. Älä anna niin käydä. Te kumpikin ansaitsette jotain parempaa. Sinua saattaa nyt pelottaa, mutta siitä tulee mahtavaa. Luota minuun. Teidän pitää ottaa jo seuraava askel.» Amy oli ollut aina sitä mieltä, että Brigitten pitäisi tehdä niin myös työssään. Brigitten olisi pitänyt johtaa opintotoimistoa, ja niin hän olisi voinut tehdäkin, mutta ei halunnut. Brigitte tyytyi kolmanteen sijaan. Hänellä oli kuulemma sillä lailla enemmän aikaa laatia kirjaansa, keskittyä tohtorin tutkintoonsa ja tehdä tutkimustyötä.

Brigitte ei ollut koskaan tuntenut tarvetta ryhtyä laumanjohtajaksi. Hän jäi mieluusti väljille vesille eikä havitellut stressaavaa johtopaikkaa. Hän ei ollut milloinkaan pitänyt riskinottamisesta. Amy oli varma, että se johtui hänen lapsuudestaan. Brigitte oli kertonut Amylle kerran, että hänen isänsä oli ollut peluri. Isä oli sijoittanut perheen kaikki rahat osakemarkkinoille, menettänyt kaiken ja tehnyt itsemurhan. Äiti oli joutunut tekemään vuosikaudet rankkaa työtä elättääkseen heidät kaksi. Brigitte inhosi elämässä kaikkein eniten riskejä, kaikenlaisia. Jos hänen asiansa olivat mukavasti, hän ei hievahtanut mihinkään. Ted tuntui tyytyvän siihen. Mutta jossain vaiheessa Brigitten olisi siirryttävä eteenpäin, vaikka häntä miten pelottaisi. Hän ei voisi juurtua ikuisiksi ajoiksi aloilleen. Ilman riskiä ei ollut kasvua. Amy toivoi hartaasti, että Ted kosisi Brigitteä tänä iltana, vaikka häntä kuinka hirvittäisi.

»Yritä olla huolehtimatta», Amy rauhoitteli. »Te rakastatte toisianne. Kaikki sujuu hienosti.»

»Mitä jos menen hänen kanssaan naimisiin, ja hän kuolee?» Brigitte ajatteli isäänsä. Hänen silmiinsä kihosivat kyynelet, kun hän katsoi ystäväänsä.

Amy puhui hellästi nähdessään, miten toista pelotti. »Jos te pysytte yhdessä vanhoiksi saakka, ennemmin tai myöhemmin jompikumpi teistä kuolee. En usko, että sinun kannattaa surra sitä vielä hemmetin pitkään aikaan.» Amy yritti rauhoitella Brigitteä, jonka pelot ulottuivat syvälle.

Veren perintö on Steelin 70. suomennettu romaani!

Brigitte Nicholson on tottunut siirtämään tärkeät päätökset aina tuonnemmaksi. Jonakin päivänä hän avioituisi Tedinsä kanssa, hankkisi lapsia ja sai kirjansa valmiiksi. Sitten tapahtuu jotakin, joka mullistaa kaiken. Brigitte tarttuu äitinsä yllytyksestä sukututkimukseen ja alkaa seurata 1700-luvulla syntyneen intiaanitytön, esiäitinsä, tarinaa. Sioux-heimoon kuulunut Wachiwi oli intiaanipäällikön tytär, joka päätyi hurjien vaiheiden jälkeen ranskalaisen tutkimusmatkailijan mukana Eurooppaan. Wachiwi herätti huomiota jopa Ranskan kuningas XVI:n hovissa älyllään ja kauneudellaan. Brigitte matkustaa Pariisiin esiäitinsä jalanjäljissä. Pian hän on valmis uuteen elämään, tässä ja nyt.

